

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 420
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησίαν Δραχ. 10.— έξάμην. Δραχ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.—

ΠΩΣ ΚΑΤΩΠΤΕΥΕΤΟ ΤΟ ΜΠΙΖΑΝΙ

K. KOLMAN

Ο αξιωματικός του πυροβολικού κ. ΔΙΓΕΝΗΣ του οποίου ή πυροβολαρχία έδρασε
λαμπρώς κατά την πολιορκίαν του Μπιζανίου.

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ Η ΔΙΑΝΟΜΗ

Επανεληφθη πολλάκις δι' ο λαός έχει απόλυτον εμπιστοσύνην εις την Κυβέρνησιν διὰ τὸν χειρισμὸν τοῦ ἐκ-
κρεμῶς Ἐθνικοῦ ζητήματος. Καὶ καθ' ἡμᾶς εἶνε ἐντελὲς δικαία ἡ ἐμπιστο-
σύνη αὐτῇ.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν διὰ τῆς ἐπερωτήσεως τοῦ δ' βουλευτῆς κ. Καλ-
λέργης, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν
γράφωμεν, δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἀπάν-
τησιν εἰς τὴν ἐπερωτήσιν ταύτην, δυ-
νάμεθα νὰ θίξωμεν τὸ ζήτημα, μολο-
νόντι ἀναγνωρίζομεν πόσον εἶνε τοῦτο
ἐνδεχόμενον καὶ εὐφλεκτον, κατὰ τὴν πα-
ροῦσαν στιγμὴν.

Οἰουδὴποτε ἔθνος οὐ λαὸς δὲν θὰ
ἔμενε ποτὲ εὐχαριστημένος βλέπων ἀ-
δελφούς αὐτοῦ τιμωμένους ὑπὸ ξένης
διοικήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ
θεωρήσῃ ἢ ξυγόν. Ἀλλ' ὁ σημερινὸς
πόλεμος ἔγινεν ἐπὶ τῇ προϋποθέσει θυ-
σιῶν καὶ ἡ κοινὴ συνειδήσις ὠπλίσθη
ἐγκαίρως μετὰ τὴν ἐγκατέστησιν καὶ με-
τὰ τὴν ἀποφασίν δι' αὐτοῦ τὰς θυ-
σίας ταύτας.

Πᾶσα ὁμοῦ ἐνέργεια ποῦ φθάνει εἰς
ὑπερβολὴν κρούει τὰς θύρας τοῦ κιν-
δύνου. Καὶ ὑπάρχοντες ἤδη ἀξιώσεις
συμμάχων θεωροῦμεθα ἐδῶ ὑπερβο-
λικά.

Ἀλλ' ἂς ἀφώσμεν κατὰ μέρος τὸ
κοινὸν συναίσθημα, τὸ ὅποτον μία φρι-
κασμένη Κυβέρνησις δύναται ἐν ἀνάγκῃ
νὰ παρίδῃ, χάριν ἀνωτέρου καὶ ἰ-
σχυρότερου συμφέροντος.

Υπάρχει κατὰ σπουδαιότερον καὶ
αὐτὸ εἶνε ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων.

Ἐπολεμήσαμεν διὰ νὰ ἡσυχάσωμεν
ἀπὸ τὰς ἀτελειώτους ταραχὰς τὰς ὁ-
ποίας ἐγέννη ἡ κατάστασις τῶν ἐν δου-
λείᾳ ὁμοεθνῶν μας.

Ἐπιπὶ καὶ πόθος καὶ σκοπὸς μας
εἶνε εἰς τὸ τέλεμα τοῦ πολέμου μία ἀ-
ληθὲς εἰρήνη.

Ἀλλὰ τάχα εἶνε ἐξοφλισμένη, τοῦ-
λάχιστον δι' ὀλίγον χρόνον ἡ εἰρήνη,
ἐὰν γίνοντο ὑπερβολαὶ καὶ ἀδικαίαι εἰς
τὴν διανομήν;

Ἡμᾶς δὲν φοβίμεν τὸ μέλλον, ἀλλὰ
δὲν εἶνε ὁρῶν νὰ ταλαιπωροῦνται λαοὶ
ὀδύνηροι εἰς ἀτελειώτους πολέμους,
ὅταν ἡ πολιτικὴ δύναται ἐγκαίρως ν'
ἀποφυγῇ μερικὸν σκοπέλουν.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐπετεύθη τέλος συμφωνία μεταξὺ τῶν Κυ-
βερνήσεων Αὐστρίας καὶ Ρωσσίας περὶ ὑπο-
στρατεύσεως τῶν δύο αὐτῶν Δυνάμεων.

Ὁ «Χρόνος» τὸν Παρισιῶν δημοσιεύει
ἐνθουσιάζοντες ἀνακοινώσεις τοῦ στρατηγῆ
Ἐντὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴν τοῦ.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, λέγει, νὰ ἐμφράσω
τὴν χαρὰν μου, ὡς Γάλλου καὶ ὡς θεοῦ τέ-
κνου τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ θριάμβῳ τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Ἱωάννινα.

Μετὰ τὴν πτόσιν τοῦ Λαοκρατικῶν κατε-
λήφθη ὑπὸ τοῦ γενναίου Ἑλ. στρατοῦ καὶ ἡ
Κόνιτσα, ἀνεῖ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως.

Οἱ κάτοικοι ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐλευθε-
ρωτάς τινος μετὰ δυσπεριγρηπτοῦ ἐνθουσια-
σμοῦ.

Πολιτικὸς Διοικητὴς Ἰωαννίνων διορίσθη
ὁ τέως ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς κ. Γεώρ-
γιος Χρηστάκης Ζωγράφος.

Ὁλόκληρος ἡ Τουρκοῦν μὲχρι τοῦ Κα-
λαβῆ καὶ πέραν, οἱ Φιλῆτες εὐρίσκονται ἤδη
ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ.

Τὸ ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην κ. Ἡλίου
τμήμα κατέχει τὴν Παραμυθίαν, τὸ Καρφο-
νάρι, τὸ Μαργαρίτη, τὴν Πάργα, τὴν Κορώνην,
τὴν Γουμένισσα, τὸ Καστρί, τοὺς Φιλῆτες καὶ
τὸ Νεοχώρι.

Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀπαντήσεως τῶν Συμμά-
χων εἰς τὸ διάβημα τῶν Δυνάμεων πρὸς με-
σολάβησιν ἐπιδίδεται σήμερον (Παρασκευὴν).

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐκτός τῶν
ἄλλων ὁρῶν καὶ τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως,
ἔξαιτε καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν προνομίων
τῶν Συμμάχων ἐν Τουρκίᾳ.

Ἡ παρούσα τοῦ «Χαμηδῆ» εἰς τὴν Ἀ-
δριατικὴν γενὰ φρόνως διὰ τὰ σερβικά με-
ταγωγικά, τὰ ὁποία ἀναγορεύον εἰς Σκόδραν.

Εἰς τὸ Λονδίνον, κατόπιν ἀστυνομικῶν
ἐρευνῶν, ἀνεκαλύφθη τὸ κρυπτόμενον τῶν
Σουφραζέττων.

Ὁλόκληρον συνεργεῖον δυναμιτιστῶν ἐ-
ξήλθεν εἰς τὸ φῶς. Ἐκρηκτικαὶ ὕλαι καὶ τὰ
τοιαῦται.

Ἡ Σουφραζέττες δὲν χορορεύον καὶ οἱ
Λοντζεῖοι ἀνισχυοῦν διὰ τὰς ἐξαρτικὰς ἀναρ-
χικὰς τάσεις τῶν.

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΕΦ' ΟΠΛΟΥ ΛΟΓΧΗ

Τὸ ζήτημα τῶν τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας κα-
τήνησεν ἀνατολικὸν ὁλοκαύστου ζήτημα. Ἦ-
δωκεν διὰ τὸ τῶν Ἀμερικανικῶν πλησιάζ-
ει νὰ γραφῇ καὶ κόκκινη βίβλος.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς συρρέσεως του κατὰ
τὴν ὁποίαν ἐτραυματίσθησαν μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων πολιτῶν καὶ ἰδίως στρατιωτῶν, καὶ ὁλί-
γοι τινὲς κοινωμίδες, ἐτέθη ὑπὸ αὐστηρὴν
καὶ ἀγρυπνίαν φρουρήσιν.

Τὸ κακοπὸν τῶν ἐπιτηρεῖται ὑπὸ ἐνός
καὶ περισσοτέρων φρουρῶν εἰς τὴν πλατείαν
τῆς Ὀμονίας μετ' ὅλων λόγῃν. Οἱ οὐκ
μαλισταὶ τοῦ πολέμου εὐτυχιστέροι ἀπὸ αὐτοῦ,
δὲν ὑπῆλθον εἰς τοιαύτην ἐπιτήρησιν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ αὐστηρὰ αὐτὰ μέτρα τὰ
ὁποία ἐλήφθησαν πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ συν-
ωπισμοῦ εἰς τὸν ὅποτον ἀπεδόθη τὸ ἀνέγκη
τῆς συρρέσεως, καὶ ἐπεισοδία τὰ ὁποία συμ-
βαίνουν καθημερινῶς εἰς αὐτὸ κατάντου
πλέον νὰ εἶνε φαιδρία.

Οἱ ἐπιβάται γνωρίζουν πολὺ καλὰ δι' ἡ λόγ-
χῃ δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ ποτὲ ἐναντίον τῶν
καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συνομιλοῦνται ὡς συρ-
δέλλες ἐντός αὐτοῦ ὅπου καὶ πρὶν. Ἡ ἐφ'
ὅπλου λόγῃν, λέγουσιν μέσα τῶν, ἦτο καλὴ διὰ
τὸ Ματῆν, ἀλλὰ διὰ τὴν Ὀμονίαν εἶνε ἀ-
νοητὴς Μπαμπούλας. Εἰς τὰς 12 παρὰ τέσσα-
ρον μάλιστα ἡ σκηνὴ κατὰ δι' Ὀπρετῆταν.

Εἶνε τὸ τελευταῖον τῶν ποῦ λειτουργεῖ εἰς
τὴν γαλλικὴν αὐτὴν. Καὶ τοῦλάχιστον ἐκατὸ
ἀνθρώπων τὸ περιμένον εἰς τὸν σταθμὸν, ἐν ᾧ
παρατελῶνται ἐπιτηρεῖται πάντοτε ἡ φρουρὰ με-
τ' ὅλων λόγῃν. Ἐπὶ τέλος τὸ τῶν κατα-
φάνει κατὰ μέτρον. Οἱ τοιμηρότεροι δι' ἐνός
αἰφνιδιασμοῦ ἀνέγρονται παύσαντες ὅχι ἐπὶ
πρωμάτων, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν κἀκὼν τῶν ἐπιβατῶν.

Διαμαρτυρία ἀκούγονται, φωναὶ, σύχνησις
καὶ ἐπὶ ἀπὸ ὅλα ἴσταιται ἡ λόγῃ ἀπειλητικὴ
μὲν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ἐκεῖνος ποῦ εἶχε τὴν
ἐμπνευσίν αὐτὴν τῆς ἐφ' ὅπλου λόγῃς, διὰ
ἀπέτυχεν οὐκ ὀλίγως, διότι χωρὶς νὰ εἰμεθα, μᾶς
κάνει νὰ φαινομένη ὅτι εἶμεθα ἄγριοι. Ἐγὼ
τοῦλάχιστον ἐάν ἦμουν Ἐταιρία θὰ ἐκάρην
πυκνότεραν τὴν γαλλικὴν τὸν Ἀμερικανικῶν,
ἡ ὁποία λόγῃ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν οὐ ὁ-
ποῖοι πηγαίνουν εἰς τὰ παρατήρησιν, εἶνε ἡ
πολυπληθεστέρα ὁλων τῶν ἡμῶν γαλλικῶν.

Ἡ Ἐταιρία ὁμοῦ δὲν διακολλοῦνται διὰ
ἔχει ἀρκετὸν προσωπικὸν ὑπαλλήλων, διότι οἱ
περισσότεροι εἶνε ἑσπεροὶ. Τότε, ἐάν δὲν ἡμ-
πορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ προσωρικῶς, μετὰ ὅ-
λους τοὺς ἐπικρατεῖντας ὑπαλλήλους τῆς,
εἶνε χιλίες φορές προτιμότερον νὰ σταματήσῃ
τὴν γαλλικὴν αὐτὴν ἐντελῶς. Ἀλλ' ὅμως δὲν
χωρεῖ. Ἀς θεοῦν πάλιν εἰς χρῆσιν τὰ μακα-
ρία τῇ λήξει βιβλίου. Διότι ὅταν δὲν θὰ λει-
τουργεῖ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ, δὲν θὰ λειτουργεῖ διὰ
κανένα, καὶ ὅλοι θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ἡ δυ-
σαρεστημένοι.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν νομίζω ἀσκοποῦν

νὰ συστήσω ὅπως εἰς ὅλους τοὺς σταθμοὺς
τῶν τῶν, τεθοῦν εἰς χρῆσιν τὰ ἀρθρομέ-
χρωματιστὰ χαρτάκια, ὅπως γίνεται εἰς διὰς
τὰς πόλεις τοῦ κόσμου. Ὅποιος πηγαίνει τότε
θὰ πέρη ἕνα ἀριθμὸν καὶ θὰ πέρη τὸν
τῶν. Ἐκεῖνον ποῦ ἤλθαν, πρῶτοι θὰ ἔχουν
καὶ τοὺς πρῶτους ἀριθμούς, δύναμι τῶν ἄ-
ποῖον θὰ προηγουμένως εἰς τὸ τῶν ἐπὶ τῇ
ἐμφανίσει τοῦ μικροῦ χαρτίου. Γιατὶ καὶ
τοὺς Θεοῦ, εἶνε πολὺ ἄδικον νὰ περιμένῃ
μὴ ὅρα τὸ τῶν διὰ νὰ ἔσεται ἕνας κα-
μαντῆλας νὰ σὲ σπρώχνῃ καὶ νὰ σοῦ πέρη
τὴ σειρά σου. Αὐτὸ δὲ γίνεται σὲ κανένα μέρος
τοῦ κόσμου. Πελασγός

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Στὸ μάγουλο μὴ βάνης τὸ μαντῆλι
νὰ κρύψῃς τὰ σημάδια τοῦ ἐρωτῆ μου
ποῦ ἀφῆκαν τὰ φρυμένα μου τὰ χεῖλη
καὶ τὰ θεμέλια καὶ ἀμέτρητα φίλα μου.

Τὸ πρῶτο φῶς μόλις ψηλὰ ἀνέτειλ
χωρὶς σημάδι θὰ φανῇς μερῶν μου,
καρὰς φωνῆς τὸ στόμα σου θὰ στείλῃ
καὶ ἐγὼ ὁ ἄκοῦτος τὸ χέρι σὲ καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ἦσως καὶ αὐτὰ τὰ βράδια λησιμονήσῃς
καὶ σὲ λευκὸ λαμπρὸ, φλόγα γεμάτη,
μανιωμένου θεοῦ σημάδια ἀφῆσθ.

Μὰ ἡ τύχη, κακορίζουσα, ἂς σὲ σώσῃ
ἀπὸ πληγῇ ποῦ δὲ θωρεῖ τὸ μαῖ
καὶ ποῦ μπορεῖ τὸ θάνατο νὰ δώσῃ.

Στέφανος Μαρζώκης

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΑΤΟΠΟΝ

Μὲ ἕνα πυροπολὸν ἦλιν, ποῦ ἀφῆρε μέ-
χρ' ἰδρωμάτων ἀπὸ τὸ σῶμα μας καὶ τὸ τε-
λευταῖον λείψανον τῆς χειμερινῆς παγωνίας
καὶ ὑπὸ τοὺς ἥλιους τοῦ αἰώνιου λαοῦ κιν-
σέρτου, σκορπίζοντες γύρω τὴν αἰσθητικὴν
νύκτα τῆς ρομαντικῆς Τριανταρίας, εἶμεθα ἐν-
αλωμένοι εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνοήτως κα-
τάντου, τὸ μαγευτικὸν Ζάπτεον, καὶ ἔχομεν θέ-
σει ἐπὶ τῆς τοῦ συζητοῦντος τὰ πρῶτα
ἐθνικὰ γεγονότα. Ἐν ᾧ ὁμοῦ εἶμεθα ἀπερ-
ρημένοι καὶ βυθισμένοι εἰς τὴν θέσιν τῆς
ὁμιλίας μας, αἰφνης βλέπομεν ἐμπρὸς εἰς τὴν
μύτην μας ν' ἀπλώνεται ἕνα ρυτιδωμένον ὁμο-
σῶδες γέρον καὶ συγχρόνως μετὰ τὸν τῶν
γνωστῶν εἰς τοὺς καλὸν ἡμερῶν ὁλοῦς τῆς
μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, ἐκπεφιδωμένον καὶ κλα-
μικά εἰς τὰς ἀκῶας μας ἡ θρηνητικὴ ἐπι-
κλήσις:

Ἐλεημοσύνη, χριστιανοί... Ζήτω τὸ ἔθνος.

Ἦτο ἕνα μισοπολεμικὸν γεγονός, μετὰ
οὐκ ὀλίγους καὶ εἰς κατὰστατον ρέοντος μετρη-
ματιζόμενον ὁρῶν, μετὰ καὶ ἀποδοτικότητα
χρωματιστῶν καὶ ἡ ἡλικίας, ἕνα τέλος ὅν, τοῦ
ὅποιο ἡ ἐξαιρετικὴ ἐμφάνισις εἶδε τελειῶν
τὴν ἰδέαν τοῦ ἀποκλήρου τῆς τύχης καὶ ἀπὸ
τραπέζης εἰς τράπεζαν ἔσχευε μετὰ τὰ ῥάκη
τοῦ βάρους τῆς ζωῆς ὁ γέρον ἐπὶ τῆς, καὶ εἰς
ἀνατολικὴν ὁρῶν ὁρῶν ἐξήτει τὸν ὄρ-
τον του.

Ἀδὴ ἦτο ἡ εἰκὼν. Τὸ συμπέρασμα δὲ ἂν
ἐαυτοῦ ἐννοοῦμεν: Δὲν ἐπιτελεῖται εἰς μίαν
προτεῖνσαν ἀληθινὰ πολιτικὴν λαοῦ νὰ
περιφράξῃ δημοσίᾳ τὸ ἱερτικὸν σῆμα καὶ
οὐκ ἐνδύοντα νὰ ἐπαίτῃ. Τοιοῦτον ἀποτελεῖ
ἐξαιρετικὸν καὶ εἶνε πλέον ἡ ἀναστροφὴ.
Ἐχάθηεν ἕνα ἀσυνεπὲς διὰ τὸν κληρικὸν αὐτὸν
ἐπαίτην πρὸς ἄσιν τοῦ ἀσπύου, εἶνε γνησι-
μοῦν λέγεται τὸ ἀσυνεπὲς αὐτὸ εἶνε μοναστήρι.

Ὁ Μόνος

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Μαρία, τί εἶνε αὐτὰ; Πάλιν αὐτὸς ὁ συρ-
τιζόμενος σὲν κοῦζινα;

— Δὲν εἶνε ὁ ἴδιος Κυρία...

— Ἀχ, δεσποτὴς ἡμερῶν νὰ σὲ ζητήσω ἐν
γλήνῃ;

— Τί λέτε κύριε; Μήπως μοῦ δώσατε ἐλπί-
κανένα ὡς τὰ τώρα;

— Ἀχ, δεσποτὴς ἡμερῶν νὰ σὲ ζητήσω ἐν
γλήνῃ;

— Τί λέτε κύριε; Μήπως μοῦ δώσατε ἐλπί-
κανένα ὡς τὰ τώρα;

Η "ΑΜΟΡΑΛΙΤΕ", ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ ΜΑΣ

Ἡ φράσις τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου.—Οἱ ὧερ καὶ οἱ κατὰ τῆς διαγεγραμμένης ἡθικῆς.—Ἡ ἀνθηδικότης

εἶνε σύστημα.—Ὁ Λονκρητίος καὶ ὁ Οὐαϊδ.—Τὴν γνῶμαι τῶν λογίων μας

Ὅλους τοὺς φιλογικούς μας κύκλους συνε-
τάραξε καὶ ἀνεστάτωσε μία λέξις. Γύρω εἰς τὴν
λέξιν αὐτὴν ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν περι-
στρέφονται αἱ συζητήσεις καὶ τὰ σχόλια κατὰ
τὸς ὁμιλίας μεταξὺ τῶν λογίων μας.

Ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἡ γαλλικὴ: «Amoralité».
Καὶ ἰδοὺ πῶς προσελήθη ὁλος αὐτὸς ὁ ὁ-
μοῦς. Ὁ γνωστότατος λογογράφος κ. Ζαχ.
Παπαντωνίου, γράφον εἰς τὸ περιοδικὸν «Πα-
παντωνίου» περὶ τοῦ ἀποθανόντος ποιητοῦ Μα-
ρίλη ἐργασίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν φρά-
σιν: «Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας,
ἀσυνεπῶς συνήθως νὰ ἐξυμνοῦνται πᾶσαν ἀμο-
ραλίτι...»

Ἡ φράσις αὕτη ἔφευγεν ἀναστάτωσε. Ἡ λέ-
ξις «amoralité» φαίνεται εἶνε νεωστὴ καὶ δι'
αὐτὸ δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ γαλλικά λεξικά. Πάν-
τος ὁμοῦ σημαίνει κατὰ τὸ ἀσυνεπὲς πρὸς τὴν
ἡθικὴν, ἑλλεινὴν ἡθικῆς. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο
νὰ παραρτῇ ἡ λέξις τοὺς φιλογικούς μας κύκλους.

— Πῶς; ἐμεῖς, εἶπον τινές, εἶμεθα πρόθυ-
μοι νὰ ἐξυμνοῦμεν πᾶσαν ἑλλεινὴν ἡθικῆς;
Κάθε ἄλλο!

Ἄλλοι ὁμοῦ εἶπον:
— Βέβαια. Ναί, ἐξυμνοῦμεν τὴν ἑλλεινὴν
τῆς καθιερωμένης παλαιᾶς ἡθικῆς. Ἀλλὰ πῶς;
Ἀλλὰ πῶς; Ἀλλὰ διατὶ; Ἐξετάσατε τὸ αὐτὸ
καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔχομεν δικαίον.

Ἀς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὸ περιεργον αὐτὸ
ζήτημα.

Ἡ ὁρῇ τοῦ κ. Γ. Ξενοπούλου.

Ὁ πρῶτος ἐξεγερθεὶς κατὰ τῆς φράσεως
αὐτῆς τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου εἶνε ὁ κ. Γ.
Ξενοπούλος. Καὶ διεμαρτυρήθη εἰς τοὺς
«Καίρους».

Τοῦ λοιπὸν τί φρονεῖ ὁ κ. Γ. Ξενοπούλος:
— Αμοραλίτι... Αὐτὸ τὸ γαλλικόν, ἂν δὲν
ἀπασιμῶμεν, σημαίνει ἑλλεινὴν ἡθικῆς, ἀνθη-
δικότης. Οἱ ἐπιγενομένοι λοιπὸν...θὰ πιστεῖ-
σιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πατριστατικοῦ
πολέμου, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἑλληνικῆς φιλο-
λογίας ἦσαν τῶν ἑλλεινῶν πρὸς τὴν κοινὴν καλου-
μένην ἡθικὴν, τῶν ἀνθηδικῶν, τῶν παλαιῶν
ἡθικῶν, ὅπως ἐξυμνοῦσαν προθυμῶς καὶ «συ-
νήθως», πᾶσαν κακίαν καὶ κακοῦς δια-
κρίσεις ἐκείνων καὶ τὸν πῶλον του. Ἀλλ' αὐτὸ,
νομίζω εἶνε μία ἀνακρίβεια, ἡ τοῦλάχιστον
ἀσυνεπεία τοῦ ὅρου «φιλολογίας», ἀν ὁ κ.
Παπαντωνίου δὲν ἐννοεῖ μετὰ τὴν τῆς δια-
φορῆς, ἀπ' ὅτι ἐννοῦμεν ὅλοι, —πιστεύω,
ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας,
εἶνε ὅσοι τῆς φρενῆς κατηγόριας. Ἐξήγησιν
ἡμῶς κατὰ μίαν ἀμοραλίτι, τὴν ὁποίαν θὰ
ἀντιπροσώπων τυχόν εἶνε ἕνα ἄνθρωπον τῆς
τύχης διὰ τὴν ἐποχὴν νὰ φοιτηθῇ καὶ δι'
αὐτῆς τὸ ἔργον του, τὴν δικαιολογῶν, ἂν θέ-
λει, τὴν συγχωρῶν καὶ τὴν παραβλέπον, ἂν
προσπαύει, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν ἐξυμνοῦν... Με-
ρικὰ κρούσματα «ἐξυμνήσεως» ἀνθηδικότητος
ἡ ἐπιδείξεως, καὶ ἂν ἐσημειώθησαν κάποτε,
νομίζω ὅτι βροῦνται ὀλίγιστοι ἀναστροφῶν,
ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι οὐκ ἔχον ἀντίον εἰς τὴν
φιλολογίαν «δυναμὴν καθήκοντος», ὅπως θ'
ἀνὴρ καὶ ὁμοῦ τοῦ ὀνόματος συγγραφεὺς καὶ
ποιητῆς.

Αὐτὰ εἶνε αἱ γνώμαι τοῦ κ. Ξενοπούλου.
Ὅμοιαι δὲ ὁρῇ ἐξεδήλωσε καὶ ἡ «Ἐστία»
διὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Ζ. Παπαντωνίου.

Ἀλλὰ ὑπάρχοντες λόγοι τοιαύτης ὁρῆς; καὶ
διαμαρτυρῶν καὶ θυμῶν;

Τὴν δὲ εἰπὴ «ἀμοραλίτι».

Ἐγὼ καὶ συνεζητήθη τὸ ζήτημα τί θὰ
εἰπῇ ἡ λέξις «amoralité» ἀκριβῶς καὶ λεπτο-
μερῶς.

Σημαίνει ἀνθηδικότης; Σημαίνει τὴν μὴ
ὑπακύν ἡθικῆς, χωρὶς νὰ ἐννοῖται καὶ ἀνθη-
δικότης; Ἡ ἐννοία ἑλλεινὴν ἡθικῆς.

Κάποιος λόγος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμε τὴν
παράτησιν: «μὴ, πρὸς Θεοῦ, τὸ ὄνομα μου»,
μᾶς εἶπε:

— Δὲν ἐνόησαν ὁ κ. Ξενοπούλος καὶ οἱ μετ'
αὐτοῦ τὴν λέξιν. Ὁ γράμμας «ἀμοραλίτι» ἐνο-
οῦσε τὴν παρατηρουμένην κλίσιν κατὰ τῆς κα-
θιερωμένης ἡθικῆς, κατὰ τῆς καθιερωμένη

Η δευτέρα Ανάστασις

Και μία ακόμη Ανάστασις για τον Ελληνισμό. — Ο έρδονοσιασμός στη Δεσσαλονίκη. — Κατωάνες, αυτοβοή.

σμοί, χαρές, τραγούδια. — Τα ωρινά τηλεγραφήματα. — Το Χριστός Ανέστη σεά

Γιάννενα. — Δοξολογία, παρελάσεις, πανηγυρισμός, φωταγία, λαμπαδηφορία.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΔΙΑ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Γλυκερά, ανέφελη και τρισμακάριστη ανέτειλε ή σημερινή Πέμπτη.

Δέν ήταν όπως ή άλλες καθημερινές. Ήταν θετικά, βασιλικά και άγια.

Ναί, γιατί γιόρταζε δόξα κληρονομία ή Ελληνισμός

γιόρτα η μεγάλη κι' αληθινή.

Δέν έμεινε αθάνατο μάτι, δέν έμεινε άσπυκί-

νηνη καρδιά που δέν έχρηζε, έτσι και έτσι που

πάρεται και μία' μόνη φούχτα Ελληνισμού. Σή

μερα δόξα κληρονομία ή έμογενεια πανηγυρίζει την ά

πελευθέρωση των ανθρώπων αδελφών μας που τόσα

και τόσα μαρτύρια υπέφεραν στέν τυράννο και

άγριο κατακτητή. Πανηγυρίζει τη μεγαλύτερη

των πανηγυρίων, γιατί λευθέρωσε τα Γιάννενα

στην τιμημένη και τρισεξόχνη αυτή πατρίδα του

Άλη Παρά του Τεπελενλή, ή όποια υπέφερε

τόσα μαρτύρια από τους Τούρκους και Τουρ-

καλβανούς.

Ποτέ μου, σάς βεβαίω, ποτέ στη ζωή μου δέν

θυμούμαι τέτοια ένθουσιασμό, τέτοια μέθη αφάν-

ταστη των συμπατριωτών μου. Ο ένθουσιασμός

αυτός είνε τόσο μεγάλος, που υπερέρχε κατά

πολύ έκνουν κατά την παράδοση της Θεσσαλο-

νίκης. Κατά την δική μας άπελευθέρωση, παρα-

μικρά ήσαν τα γεγονότα από τη σημερινή χαρά

μας, και αυτό, γιατί όλοι μας βεβαρημένοι από

τη σκληριά και τους καθημερινούς τρόμους, έ-

στεκόμεθα σαν φορτισμένα πούλια έμμεσα άνοι-

θιστοι από τέτοιου είδους ένθουσιασμούς. Τώρα

όμως πανηγυρίσαμε όσο μπορούσαμε καλύτερα,

γιατί βέβαια και συνεπώς κάπως.

Τί δέ και τί δέν έγινε; Όυτε άγώ καν μπορώ

να σάς πω το τί αισθάνεται ή κατενθουσιασμένη

καρδιά μου. Τό κονδύλι μου και αυτό δέν είνε

άξιο να σάς τό περιγράψω.

Έβω και πέρα τρεις ώρες χτυπούν ή καμπά-

νες των δεκαπέντε περίπου εκκλησιών μας με

τόσην όρμη, που κουνούν να σπάσουν από τό

πολύ χτύπημα. Έκει ακούς άέναντος άναρτήμη-

τες τουφεκιές που κάθε μία ήγει διαφορετικά

στην άτμοσφαίρα και παράγει κάθε είδος συνά-

σμήρια. Παράγει ό κόσμος φωνάζει τόσο δυνατά,

δέν να θέλη να σπάζη τα απλάχνα του.

Άλλοι πυρελάσεις, συλλαλητήρια, ζητωκραυ-

γές, φωνές, σπυριές, στρατιωτικά, άμύξεις, και

έτσι άλλο θέλετε και μπορεί να σκεφθώ ή φαντα-

σία του Έλληνος, ό οποίος έφέρει πως να εορτάζω

τέτοιου είδους έννικες γιορτές.

Ένθ' δέ αυτά συνέβαιναν, έβω ό έπίσκοπος το

σμάκης έκαμνε τη δουλειά του, δηλαδή έργα

χορός και τραγούδια.

Τό δέ Έλληνικό μέρος και άλλα έννικα τρα-

γούδια ήταν της ημέρας.

Πρός τό έσπέρας έφωταγωγήθησαν πολλά

ταστήματα δημόσια καθώς και ό Λευκός Πύργος

με ηλεκτρικούς λαμπτήρας. Τα δέ πλοία τα

λιμένα μας όλα έφωταγωγήθησαν. Κατά δέ τη

δην ώρα έγινε λαμπτήρορα πολύ μεγάλη, ές

την όποια χιλιάδες κόσμο έλαβον μέρος και ή

όποια έπέρασαν από όλα τα κέντρα της πό-

λεως μας.

Από δέ τα στόματα του κόσμου δέν άκου-

σταν άλλο τίποτε, παρά: «Να ζήσουν τα πα-

τριάρχη μας, να μας ζήσουν. Την πρώτη Ανά-

στασις γιορτάσαμε στη Θεσσαλονίκη, τη δεύτερη

στα Γιάννενα και την τρίτη...» σαν ήλθε ή θεά,

στη Κωνσταντινούπολη. Τότε μόνον θα κρη-

σουν και πόλλιν χαρμόσυνα ή χαίματες μας.

Άς έλπίσουμε, έγινεσαν πάντοτε έπ' όλη μας

τό παλαιόν άεινον λόγιον των προπατέρων μας.

«Πάλι με χρόνια με καιρός, πάλι δικά μας ήσαν»

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

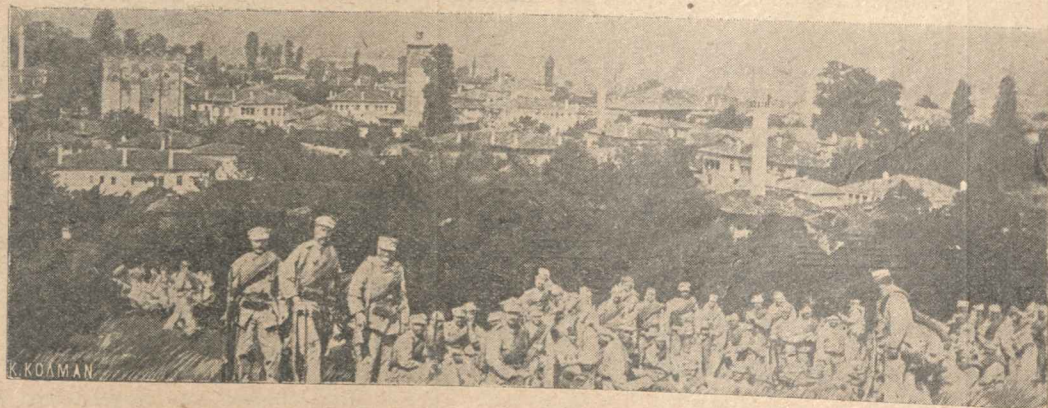
Θεσσαλονίκη. Δίς ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΙΛΙΟΥ

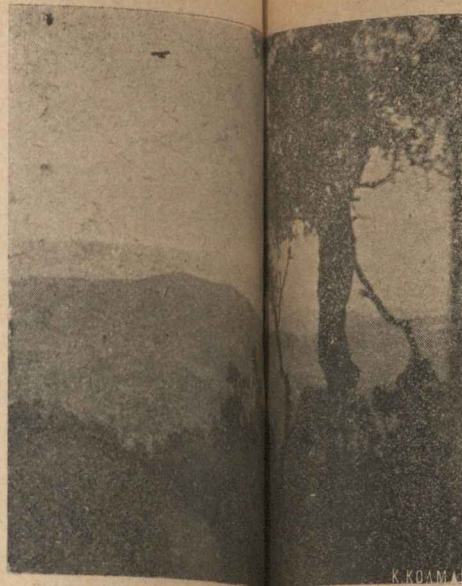
ΦΙΛΙΠΠΙΑΣ. — Η Α. Υ. Πριγκίπισσα Μαρία και ὁ Μητροπολίτης μεταβαίνοντες εἰς Πιρέεζαν.

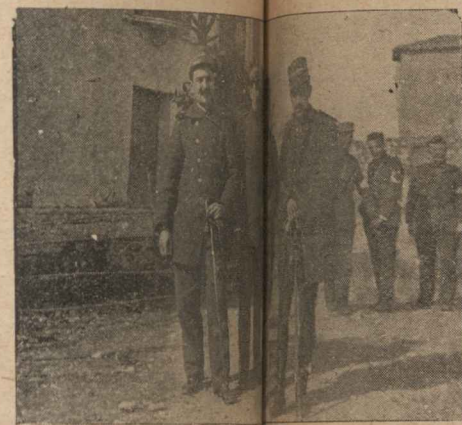
Οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ ἀκολουθία των εἰς τὸ Ἑμὶν Ἀγά.

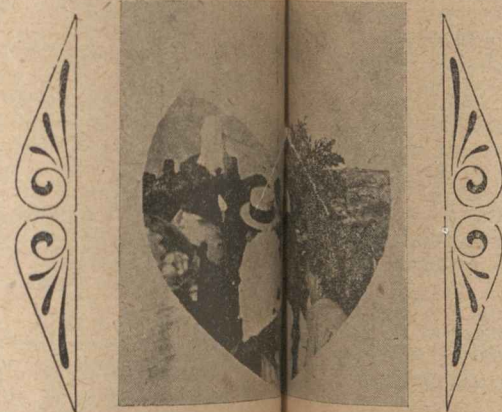
Ἑλληνες στρατιῶται εἰς τὴν Βέρροιν. (Ἀποστ. ὁ κ. Σ. Μοσχάτ).

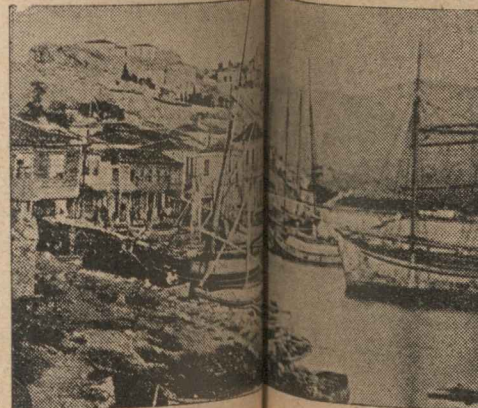
Τὸ ἀεράλιον τοῦ Μοναστηρίου.

ΠΑΤΡΑΙ. — Οἱ ἱατροὶ τοῦ νοσοκομείου. (Ἰδε 12ην σελίδα).

Γιαννιοποῦλοι ἐν τῇ Σπηρακίᾳ.

ΜΙΤΥΛΗΝ. — Ἡ Μολύβου.

Στρατόπεδον Ἡλείου. — Τὰ μαγειρεῖα.

ΛΑΡΙΣΣΑ. — Εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἀποψὶς τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Οἱ μάρτυρες τοῦ Πόλου

Σύμψας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐδοκίμασε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας αἰσθημα βαθυτάτου θαυμασμοῦ καὶ σφοδρωτάτης λύπης διὰ τοὺς πέντε Ἀγγλοὺς ἐξερευνητάς, οἱ ὅποιοι ἀποπέλασαν ἡρωικῶς ταφέντες εἰς τὰς ἀναρκτικές χιόνας, ἀφοῦ ἀνεκάλυψαν τὸν Νότον πόλον καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμελλον ἐπὶ τέλους νὰ ἴδουν λήγοντας τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας των.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1910 ἡ ἀποστολὴ Σκώτ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ Λονδίνον, διευθυνομένη πρὸς τὰς πολικὰς χώρας τοῦ Νότου καὶ ἐπιβαίνοισα τοῦ πλοίου Terra Nova (Νέα Γῆ). Μετὰ μακρὰς διερευνήσεις καὶ διαμονὴν

ὠδὰς ὑπὲρξεν ὁ δεύτερος, ὁ ὁποῖος ἐχάθη· εἶχε τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας παγωμένους, καὶ μετ' ὧν τοὺς πόρους του, κατέβαλλεν ἡρωικῶς ἀγωνίας διὰ νὰ μὴ ὑπολείπεται τῆς πορείας τῶν συντρόφων του.

Τὴν 16 Μαρτίου, προσησθάνομεθα ὅτι τὸ τέλος τοῦ ἐγγύς, ἔγραψεν ὁ πλοίαρχος Σκώτ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἐπὶ τοῦ πτώματός του, ἀλλὰ δὲν ἐγόγγυζε. Ἐκοιμήθη, νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ ξανασηκωθῇ, ἀλλ' ὅμως ἐξύπνησε. Ἡ καταγίγξ ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ. Ὁ ὠδὰς μᾶς εἶπε: «ἐξέρχομαι, εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ». Δὲν ἐσκοπεύομεν νὰ τὸν ἐπανίδωμεν πλέον. Ἐννοούσα-

τροφὰς οὕτε καύσιμόν τι. Ὁ Σκώτ ἠνένησε τὶ τοὺς ἐπερίμενε καὶ ἐχρησιμοποίησε τὰς τελευταίας του ὥρας εἰς τὴν σὺνταξιν «τοῦ δημοσίου διαγγέλματος», τὸ ὁποῖον τὴν 12 Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἀναχωρήσαντα εἰς ἀνευρεσὶν του εἶδον ἐπὶ τοῦ πτώματός του.

Δὲν μᾶς μένει πλέον καύσιμον παρὰ δι' ἑνα ζεστόν φαγητόν καὶ προμήθειαν διὰ δύο μόνον ἡμέρας. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας μᾶς ἐστάθη ἀδύνατον νὰ στήσομεν τὴν σκηπὴν, ἐξ αἰτίας τῆς καταιγίδος, ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς ἐπαίνετο. Εἰμεθα ἀσθενεῖς· μᾶς εἶνε δύσκολον νὰ κρατήσωμεν τὴν γραφίδα, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ χαίρω, διότι οἱ ἄγγλοι δύνανται νὰ διέρχονται ἀλγεινὰς δοκιμασίας, νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸν θάνατον μετὰ τὸν θάνατον ὅσον καὶ εἰς τὸ παρελθόν.

Διετρέξαμεν κινδύνους. Ἐγνωρίζομεν νὰ τοὺς ὑπερηδύμεν. Τὰ πράγματα ἐσφάρισαν ἐναντίον μας. Δὲν ἔχομεν νὰ παραπονεθώμεν, ἀλλὰ νὰ κλίνωμεν πρὸς τὴν ἀποφάσεως τῆς θείας Προνοίας, ἀποφασισμένοι νὰ ὑποστώμεν αὐτὴν ἀγογγύστως. Ἐάν παρέσομεν θεληματικῶς τὴν ζωὴν μας εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, τοῦτο εἶνε τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν χώραν μας...

Ἰδοὺ λοιπὸν πέντε ἐνδοξα δνόματα, τὰ ὅποια προσετέθησαν εἰς τὸν κατάλογον, τὸν τὸσον μακρὸν ἤδη, τῶν μαρτύρων τῆς πολιτικῆς ιδέας. Τμὴ εἰς τοὺς ἀτρομήτους αὐτοὺς ἀνδρας.

Ἐλευσί, ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Ε. ΛΑΣΚΟΣ

Ἀπὸ τὰς Πάτρας

Τὸ Λερατ. Νοσοκομεῖον

Πέντε περίπου οἰκήματα εἶνε μεταβλημένα εἰς στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα, τὰ ὅποια διευθύνει ὁ λοχαγὸς μόνιμος ἰατρός κ. Δημήτριος Τζώρτζης.

Ἐνα πρῶν τοῦ τὸν ἐπεσκέψθηκα στὸ γενικὸ νοσοκομεῖον, τὸν βοήθα μετὰ μὴ κατὰλευκὴ πρὸς τὴν κάμνην ἐπίσκεψιν τοὺς ἀσθενεῖς του, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἀνεξαιρέτως εἶνε παθολογικοί.

Διὰ τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ δὲν ἔχει κανεὶς τίποτε νὰ παρατηρήσῃ ἐκτὸς τῆς ἀληθινῆς καὶ ἐξαιρετικῆς περιποίησεως τοῦ ἀπολαμβάνοντος οἱ ἀσθενεῖς καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐχάριστον.

Τὰ οὐρήματα ὅμως εἰς τὰ ὅποια μένουσι ἀσθενεῖς, πλὴν δύο, εἶνε τελειῶς ἀκατάλληλα διὰ νοσοκομεῖα. Ἀφῆνον περὶ τὸ Στρούμειον, ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε κάτεργο. Βαθρῶ, σκοτεινὸ, ἀνήλιαγο καὶ ὑγρὸ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἱατρικὴν περιθαλίαν ποῦ ἔχουν ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἰατροὺς τῶν κ. Γ. Σκουλιουδάκη ἀνθυπιατρὸν, τελειῶς ἀφωσιωμένον εἰς τὸ ἔργον του, κ. Κροντήρη ὑπίατρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶνε κατεχαρακτημένον ὅλοι οἱ στρατιῶται καὶ ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸν καλὸν διευθυντὴ κ. Δ. Τζώρτζη, ποῦ ἀκούσας ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὸ βράδυ περιφέρεται ὅλας τὰς νοσοκομειακὰς αἰθούσας.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου δὲν παρεχόμενη τροφὴ εἶνε θαυμασία καὶ ἀφθονοτάτη.

Ἀνθυπολοχαγὸς τῆς Οἰκονομίας, φροντίζων μετ' ἐπιμέλειαν δι' ὅλα, εἶνε ὁ κ. Σταθρὸς Ἰατροῦ, καὶ φαρμακοποιὸς ὁ κ. Μπέλλος.

Νοσοκόμοι διὰ διακρινόμενοι διὰ τὴν προθυμίαν τὸν εἶνε ὁ Ἀνδρέας Γεωργακόπουλος, ὁ Λουκάς καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποῦ δυστυχῶς δὲν ἐνθουσιάζονται διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν.

Τόσο εἶνε τὸν κ. Τζώρτζη ὅσο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἰατροὺς ἀξίζει ἕνα ἀληθινὸ εὐγε.

Γιάγκος Ἀργυρόπουλος

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΦΕΙΔΙ

Εἶνε περιέργως ἡ ἐξῆς περιγραφή τὴν ὁποίαν ἀποσπᾷ ἐκ τῆς περιήγησεως τοῦ κ. Γ. Τσακίρη ἀπὸ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ μαῦροι φορεῖται τοὺς θανατηφόρους ὄψεις ἐν Αὐστραλίᾳ ἡ περιγραφή αὐτὴ εἶνε δραματικωτάτη οὐχ μόνον διὰ τὴν καταληκτικὴν τὴν τὸν ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀπλούστατον καὶ ἐφελκυστικὸν τρόπον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ἐν ἑλλείψει παντὸς ὅπλου.

«Ἰσώ, Ἰσώ, μού ἔλεγε μετὰ χαμηλὴν φωνήν, Ἰσώ, καὶ οἱ ὀδόντες του ἐτρίζον ὡς ἂν τὸν στρατιώτην ὁρῶν ἐκθίμωος πρὸς μάχην. Εἶχα ἤδη μάθει ὅτι ἡ λέξις αὕτη Ἰσώ ἐστὶν ἡμεῖς ὅπως μέλας. Ἐρριπα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δεικνυμένον μέρος καὶ εἶδα τρώοντι τεταμένον ἐπὶ τὸ στέλεχος μεγαλοστροφὸς εὐκαλπτον, κατεστραμμένον βεβαίως ὑπὸ τοῦ κεραυτοῦ, μέγιστον μέλανα ὄφιν τοῦ ὁποῖου τὸ σῶμα ἐν ἐμὲ διήρχετο ὑπὸ ταινίαν φλοιοῦ ἐξέχοντος.

Ἐσθαρ τὸ ξίφος μου καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἔρριπα σφαιρίδια εἰς τὸ πιστόλιόν μου. Ἄλλ' ὁ ἄγριος, μαντείνων τὸν σκοπὸν μου, μετέβαινε ἐν ὁρῇ, ὅτι αἱ προπαρασκευαί μου ἦσαν ἐντελὲς ἀνοήτως, καὶ ἐπὶ, ἐάν ἤθελον νὰ τὸν ἀφῶσιν, νὰ ἐνερρίψω αὐτόν, ἤθελε φωνεῖν τὸν Ἰσώ. Δὲν ἐξήτουν ἄλλο καλλιτέρον, διότι, διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐμελλον νὰ ὑποχωρήσω. Ἐν τούτοις ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἀκνησίας τοῦ ἐρπετοῦ τὸ ὁποῖον ἐκοιμήτο ἡλιαζόμενον, καὶ κινούμενος ἀπὸ ζωηρὰς περιεργίας παρεμείνα ἐπιτήδης. Ὁ ἄγριος μού ἔδειξε ἐν τούτοις πρῶτόν τι, καὶ ἀνεσπίρτα ἀτάκτως ὡς ἐάν ἐβράδιζε ἐπὶ ἐδάφους φλέγοντος. Τῷ εἶδεκα μαχαίριδιον, τὸν ὀβελὸν τοῦ ὅπλου μου, τὸ πιστόλιόν μου τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ τοῦ δώσω... Ὁδὲν ἐξ αὐτῶν ἤθελε. Τέλος ἤγγισε μετὰ τὸ δάκτυλόν του τὸν λαμοδέτην μου, καὶ ἐγὼ τοῦ ἔδοκα τὸ μαχίριδιόν μου, τότε ἐνόησα ἐκ τῶν κατανοήσεων του ὅτι αὐτοῦ εἶχε ἀνάγκη. Τὸ ἤρπασε μετὰ σπουδῆς, μού ἔκαμε νεύμα ν' ἀπομακρυνθῶ βήματα τινα ἀκρίβη, ὅπου καὶ ἔπαυσα μετὰ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν, καὶ ἐστάθη κρατὶ τὴν ἀναπνοήν. Ὁ ἄγριος προσέβη διὰ μεγίστης συνέσεως πρὸς τὸν φοβερὸν Ἰσώ.

Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἄγριος ἀπώλετο τὸ θράσος καὶ ἡ ψυχραιμία του μοι ἐπρόσβηνται πυρετὸν... Φθασας πλησίον τοῦ ἐκρούμενου κορμοῦ, ὁ νῦς τῆς φύσεως, πλαγίως, μὴνύεται, χωρεῖ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ὀνέμελλε νὰ πολεμήσῃ τὴν συλλομβάνει κρατῶν ἀπὸ τῆς οὐρῆς καὶ ἀνεγείρεται. Ὁ ὄφιν ἀνορθοῦται καὶ αὐτός, ἀλλὰ, κρατούμενος ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν μέρει καταφύγει, ἐπανατίπτει. Ὁ ἄγριος εἶχε προῖδει ὅλας τὰς κινήσεις του, ὁλοσχερῶς οὐκ ἐπαφύγειν ἐπιμόνος τὸ θῆμα του, καὶ ἅμα τοῦτο ἀπληλῆχθ' τοῦ φλοιοῦ, ἅμα ἐξήτησε νὰ ἐπαρμήσῃ, νὰ διακρίσῃ καὶ νὰ φωνεῖται, ὁ ἀτρόμητος ἄγριος μὴν κινεῖ βιασὰς τοὺς βραχίονας καὶ σφουρίσκει τὸν ὄφιν ὡς σφενδόνην. Ἦρην κατάληκτον, ἀκίνητος ὡς ὑπὸ βρασανίαν. Ὁ ἄγριος ἀνεσπίρτα πάντοτε καὶ ἐξέβαλλεν ὀφρυγμούς ὁμοίους μετὰ τῆς αἰνῆς ἡτῆς δι' ἐνὸς αἵματος συλλαμβάνει τὸ θῆμα τῆς.

Ἀφοῦ περιέστρεψε τὸ ἔρπετόν ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ τοῦλάχιστον, καὶ κυρίως ἀφοῦ παρατήρησεν ὅτι ἡ ἀντίστασις αὐτοῦ εἰς τὴν περιστροφήν ἔπαυσε, ὁ ἄγριος ἐπλησίασεν εἰς τὸ κατεριμμένον εὐκαλύπτον, καὶ διὰ τελευταίου καὶ σιβαρῶντος ἀγώνος, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφινος ὅστις ἀπέμεινε τεταμένως καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐφώφησεν· εἶπα μετὰ χειρονομίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐρώτησιν.

Ὁ ἄγριος μὴ ἐνενοεον ὅτι ὄχι, καὶ ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐνὸς ἀλίγου θὰ ἀνορθωθῇ ἐάν δὲν ἐσπευδὴ νὰ τὸν κόψῃ τὴν κεφαλὴν. Καὶ ἐπὶ τούτῳ μὲν ἐξήτησε τὸ μαχαίριόν μου ἡ τὸ ξίφος μου, τὸ ἔδοκα τὸ μαχαίριον ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἔρπετον, ἔδρασε τὴν πτέραν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ μετὰ τρία κτυπήματα τὴν ἐχάρισεν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ.

Ἐμείνα κατὰληκτος διὰ τὸ θράσος ἐκείνου πρὸς τὸ οὐδὲν δύνανται νὰ παραβληθῇ, ὅταν ἀναλογίζεσαι κανεὶς εἰς πᾶν διήγημα τοῦ μελανοῦ ὄφινος εἶνε θανάσιμον.

Ἐν τούτοις ὁ ἄγριος, ὑπερήφανος διὰ τὸν θρίαμβόν του καὶ περισσότερον, ἴσως ὑπερήφανος διὰ τὸν θαυμασμόν μου, ἤρχισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ ἀνασκαίρῃ, νὰ γελᾷ καὶ συγχρόνως νὰ φέρεται. Ἀνεστήθη περὶ τὸ θῆμα του, τὸ ἐλάττει καὶ τὸ κατελύνει προσετοιμασμένος δὲν εἶναι τὸν ἐδάφους, ἐνῶ ἐγὼ στήριζον τὴν σπῆν εἰς δένδρον ἐξήτουν νὰ κατανοήσω τὰς ἀλλοκότους κινήσεις τοῦ παραδόξου τούτου καὶ τοσοῦτον γενναίου πλάσματος.

Ἡ παρῶντος αὐτῆς σκηνῆς, διήρχετο ἀπὸ ἡμι-

Μία λειτουργία στὸ ἐρημοκλήσι τοῦ ὁροφίτου Ἡρία εἰς Παλαιόχωριον

Ἦτο ἡμέρα Πέμπτη, μία μέρα ἀνοσιάντικη, γεμάτη χαρὰ, ὅλα γελοῦσαν γύρω τριγύρω καὶ τὰ πουλάκια μετὰ γλυκοῦς κελάδην, θαρρεῖς καὶ εὐχαριστοῦσαν καὶ αὐτὰ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν λαμπρὰ ἡμέρα ποῦ ἐξημέρωσε.

Οἱ στρατιῶται μας ἀνέπνευσαν ποῦ εἶδαν καὶ αὐτοὶ μία τέτοια μέρα ὑστερα ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τὰς βροχές.

Οἱ σκοποὶ περπατοῦν σιγὰ σιγὰ καὶ ἔχουν στραμμένα τὰ βλέμματα στὰ ἀντικρινὰ βουνὰ ποῦ κάθεται ἀκρίβη ὁ ἀπίστος ἐχθρὸς μας, ὁ Τούρκος (*).

Οἱ ἄλλοι στρατιῶται οἰκώθηκαν καὶ ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, διηρῶσαν ὅπως ὅλοι ν' ἀκούσαν λειτουργία γιὰ τὴν Χριστογέννησαν καὶ δὲν εἶχεν ἐκκλησιασθῇ, γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ ἀξιωματικὸς μας κ. Σαρρῆς εἶχε προσαλέσῃ δύο παππάδες, ἕναν ἀπὸ τὴν Προ-

ῶ ἀνθυπολοχαγὸς μας ταράχθηκε καὶ μ' ἕνα ἔπος ποῦ σήμαινε πολλὰ, γύρισε στὸν παπὰ καὶ τοῦ λέει:

— Δέσποτα τῆς λειτουργίας νὰ τελειώσῃς καὶ ἐγὼ μετὰ τὰ παιδιά θὰ βγῶ νὰ σώσω τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ ἄνομο καὶ ἀπίστο σκυλί, στρέφει κατὸν στοὺς στρατιώτες καὶ τοὺς λέει: σηκώστε τὰ ὅπλα νὰ σᾶς εὐλογῇ ὁ παππᾶς καὶ ἀκολουθήστε με.

Ἐδῶκε τὴν εὐχὴ ὁ παππᾶς καὶ μετὰ τὴν εὐλογημένα ὅπλα ἐβῆσαν ὅλοι ἔξω, μπροστὰ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς μετὰ τὸ γιαντῶ.

Ἐξῶ ἀπὸ τὸ ἐρημοκλήσι εἶχε ταμπούρα φωνά, δίνει τὸ παράγγελμα ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς καὶ ἀρχίζουν τὰ πυρὰ ἐκεῖ μετὰ ὁ παππᾶς ὁλομόναχος ἐφαλλεν, ἐφαλλε γιὰτὶ ἐλπετε νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Ἐνθ' ὁ παππᾶς ἐφαλλε μονάχος, ἡ μάχη ἔξω εἶχεν ἀρχίσαι.

σβάλλα καὶ ἄλλον ἀπὸ τὸ Παλιόχωρι καὶ ἤλθανε πρῶτ' πρῶτ' καὶ ἀρχίσαν τὴν λειτουργία σ' ἕνα ἐρημοκλήσι, χωμένον μετὰ τὰ περὶ πύκα ποῦ εἶνε ποτισμένα μετὰ αἵμα ἀδελφικόν.

Παππᾶ, μᾶς λέγει τὸ πρῶν, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς μας, πότε τὰ ὅπλα σας καὶ αἵμα ν' ἀνέψωμε ἕνα καὶ σὴν ἐκκλησίαν!

Περπατοῦσαν μπροστὰ αὐτοὺς καὶ πίσω ὁ γιαντῶ τὸν σῶματός μας κ. Ρενιέρης καὶ ἀκολουθοῦσαν οἱ στρατιῶται.

Ἐτάσανε στὸ ἐρημοκλήσι μετὰ τὸν χρόνον κρατοῦσαν τὸ ὅπλο καὶ μετὰ ἄλλο ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους.

Ὁ παππᾶς ἐφαλλε καὶ ἔξω ἀκούστηκε ὁ ἀπαίσιος κρότος τοῦ κανονιοῦ ἀπὸ τὸ Μπᾶνι, κανεὶς δὲν ἐταράχθηκε, μετὰ ἀπὸ τὰ στήθια ὅμως ὅταν κάποιος παράκλησις ἔγινε γιὰ νὰ βουβαθῇ τοῦ ἀπίστου τοῦ κανονιοῦ.

Ἡ λειτουργία ἐξακολούθησε, ὁπότε ἔφατα ἀκούστηκαν ἔξω πυροβολισμοί.

(*) Σημ. «Ἐλλάδος». Τὸ παρὸν ἐγγραφεὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων.

Ὁ Τούρκος προσπάθησε ν' ἀνέβῃ στὸ χωριὸ, τὰ εὐλογημένα ὅπλα τοῦ στέλνον σφαίρας καὶ τοὺς ἀφίνον καταγῆς χωρὶς πνοή.

Ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν ἀκατέστη ὥρα, μεθυμένοι ὅλοι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν ποῦ τοὺς ἐνέπνευε ἡ λειτουργία ἀπὸ τὸ ἀναίμακτον καὶ τὰ λόγια τοῦ γενναίου ἀνθυπολοχαγῶν κ. Σαρρῆ, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐξακολουθοῦσε τὰ πυρὰ καὶ ὁ παππᾶς μετὰ ἡμέρας, φάλλει γιὰτὶ πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Ἐφαρκα ἀκούμε τὸν ἀξιωματικὸν καὶ φωνάζει: «παύσατε πύρ», κατὸν δὲ ἐγερθεῖτε!

Ἐτάσανε τὰ πυρὰ καὶ σηκώθηκαν οἱ στρατιῶτες καὶ τὸν ἀκούμε νὰ λέη: «Ἐφῆσαν περὶ τὰ παλιόχωρια».

Κοιτάξαμε καὶ βλέπομε τοὺς λίγους Τούρκους ποῦ μέιναν νὰ τρέχουν καὶ ν' ἀναβαίνουν ἐπάνω στὸ βουνὸ γιὰ νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὰς σφαίρας.

Ἐκεντὴ τὴ στιγμὴ μετὰ στὸ ἐρημοκλήσι ἐφαλλαν τὸ Πολυβόλον.

Ὅπως Γαβὶ Παλιόχωριον
14 Φεβρουαρίου 1913

Α. Γ.

μακρόν, ἐπανῆλθεν αὐτοὺς, ὥρμησε φεύγον καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ παντός εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν, ἀφίνον εἰς ἐμὲ ὡς μόνον ἀμοιβὴν τῆς ἐλευθεριότητός μου τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐρπετοῦ, ἥτις μοι ἦτο ὅλος ἀχρηστός.

(Περὶ τῆς Τάκης Παπαθανασόπουλος)

Υ. Γ. Τὴν ἀφῆρσιν ταύτην ἀπέσπασε ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ φιλίου μου Κ. Τσακίρη, ὅστις ἤλθε πρὸ ἀλίγου ἐξ Αὐστραλίας καὶ κατέβη εἰς τὸν στρατόν.

Τ. II.

Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.

Α') Οι τρυμηττα καταφθάνουν εις τα πρόχειρα χειρουργεία.
Β') Εις τό τηλεφώνον ο αξιωματικός της επιμελητείας λαμβάνει διαταγὰς καὶ στέλλει διαρκῶς νέα πυρομαχικά.